

200704657/1.

Datum uitspraak: 8 augustus 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/28204 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 12 juni 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Minister van Buitenlandse Zaken.

1. Procesverloop

Bij besluit van 1 december 2004 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een machtiging tot voorlopig verblijf te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 12 mei 2006 heeft de minister het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 juni 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bevat het hoger-beroepschrift in aanvulling op de in artikel 6:5, onderdeel d, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) gestelde eisen, één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank of de voorzieningenrechter van de rechtbank.

Ingevolge het tweede lid van dat artikel omschrijft een grief het onderdeel van de uitspraak waarmee de indiener zich niet kan verenigen, alsmede de gronden waarop de indiener zich daarmee niet kan verenigen.

Ingevolge het derde lid wordt het hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard, indien niet is voldaan aan het eerste of tweede lid, aan artikel 6:5 van de Awb of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het hoger beroep. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

2.2. Hetgeen in het hoger-beroepschrift naar voren is gebracht, omschrijft een onderdeel van de aangevallen uitspraak waarmee appellante zich niet kan verenigen, noch de gronden waarop zij zich niet daarmee kan verenigen. Mitsdien is geen sprake van een grief in de zin van voormeld artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000. Daarom is niet voldaan aan het bepaalde in het eerste lid van dat artikel.

2.3. Het hoger beroep is, gelet op voormeld artikel 85, derde lid, van de Vw 2000, kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

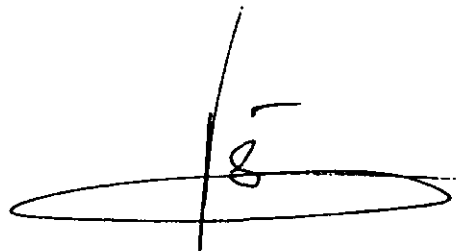
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2007

248-490.

Verzonden: 8 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 06/28204 VISUM/BE

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

geboren op
nationaliteit: burger van Kongo
IND dossiernummer 0304.14.0283,
eiseres,
gemachtigde: mr. C.K.E.E. Fuhler, advocaat te Emmen;

tegen

DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),

te 's-Gravenhage,

verweerder,

vertegenwoordigd door mr. R. Jonkman, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 18 maart 2004 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), zijnde een visum in de zin van het Souverein Besluit van 1813 voor verblijf bij (referent) ingediend. Bij besluit van 1 december 2004, verzonden op 4 december 2004, heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 23 december 2004, aangevuld bij schrijven van 18 januari 2005 en 3 maart 2005, is daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft dit bezwaar bij besluit van 7 juli 2005 ongegrond verklaard. Bij brief van 21 juli 2005 is tegen voornoemde beslissing beroep ingesteld. Het beroep is bij uitspraak van 7 maart 2006, verzonden op 21 maart 2006, door de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, gegrond verklaard, waarbij de beslissing van 7 juli 2005 is vernietigd en de rechtbank heeft bepaald dat opnieuw op het bezwaarschrift dient te worden beslist.

Bij schrijven van 21 april 2006 is (de gemachtigde van) eiseres op haar verzoek in de gelegenheid gesteld schriftelijk enkele vragen te beantwoorden. Bij brief van 3 mei 2006 heeft zij hieraan voldaan. Verweerder heeft het bezwaar vervolgens bij besluit van 12 mei 2006 ongegrond verklaard. Bij brief van 8 juni 2006, aangevuld bij schrijven van 11 juli 2006, is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 8 augustus 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 29 mei 2007 behandeld. Eiseres is niet verschenen, maar heeft zich doen bijgestaan door haar gemachtigde en referent. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

In deze procedure dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Verweerder stelt zich – samengevat – op het standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor verblijf het kader van gezinshereniging, omdat niet is aangetoond dat eiseres feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst behoorde tot het gezin van referent, degene bij wie verblijf wordt beoogd, en zij onder diens rechtmatig gezag staat, en evenmin voor verblijf in het kader van verruimde gezinshereniging, omdat niet met officiële en gelegaliseerde bescheiden is aangetoond dat eiseres feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst behoorde tot het gezin van referent.

In geschil is of, onverlet het niet kunnen overleggen van een gelegaliseerde en een in de Nederlandse rechtsorde erkende adoptiebeslissing, is aangetoond dat eiseres feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst behoorde tot het gezin van referent en, voor zover van belang, onder diens wettig gezag staat.

Eiseres voert daartoe aan dat tussen haar en referent sprake is van een familierechtelijke relatie, nu eiseres een nichtje is van referent en door hem en zijn gezin is opgenomen toen zij vijf jaar oud was, waartoe verscheidene foto's worden overgelegd, en eiseres en het gezin van referent tezamen in verband met de oorlog herhaaldelijk is gevlucht en uiteindelijk is gevlucht naar . Dat uit de geboorteakte geen familieband blijkt, nu eiseres en referent een andere achternaam hebben, is verklaarbaar gelet op de geschiedenis en de geldende regelgeving in het land van herkomst.

De rechtbank overweegt daartoe als volgt.

De bijzondere voorwaarden waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met het verblijfsdoel 'gezinshereniging', wordt verleend zijn nader uitgewerkt in de artikelen 3.13 tot en met 3.22 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) en paragraaf B2/6 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

Ingevolge artikel 3.14, eerste lid, aanhef en onder c, Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning verleend aan het minderjarige biologische of juridische kind van de hoofdpersoon, dat naar het oordeel van Onze Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van die hoofdpersoon en dat onder het rechtmatige gezag van die hoofdpersoon staat.

In het beleid inzake gezinshereniging, als weergegeven in paragraaf B2/6 Vc 2000, is – voor zover van belang - opgenomen dat adoptiekinderen aangemerkt worden als juridische kinderen in de zin van artikel 3.14 Vb 2000 en dat in dat geval de familierechtelijke relatie dient te worden aangetoond middels een officiële, gelegaliseerde en een in de Nederlandse rechtsorde erkende adoptiebeslissing, tenzij een van de uitzonderingen genoemd in B2/12 van toepassing is.

Nog daargelaten dat eiseres meerderjarig is en gelet daarop niet in aanmerking komt voor verblijf op grond van het beleid inzake gezinshereniging, zoals verweerder ook in het

verweerschrift heeft gesteld, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'gezinshereniging', reeds nu niet is aangetoond dat eiseres kan worden aangemerkt als een juridisch kind dat feitelijk behoort tot het gezin van referent en onder diens wettig gezag staat.

Zoals reeds hiervoor is overwogen, hetgeen niet wordt betwist, heeft eiseres geen officiële, gelegaliseerde en een in de Nederlandse rechtsorde erkende adoptiebeslissing overgelegd. Dat er een aantal foto's zijn van het gezin met eiseres alsmede een gelegaliseerde geboorteakte is overgelegd, maakt vorenstaande niet anders. Evenmin leidt de stelling van eiseres dat zij feitelijk tot het gezin van referent behoort, nu zij sedert haar vijfde levensjaar in het gezin van referent is opgenomen en zij tezamen met het gezin is gevlucht, tot een ander oordeel. Het beleid vereist immers dat de familierechtelijke relatie door middel van een officiële, gelegaliseerde en een in de Nederlandse rechtsorde erkende adoptiebeslissing wordt aangetoond.

Voor zover eiseres van mening is dat zij, gelet op het feit dat zij herhaaldelijk heeft moeten vluchten binnen haar land van herkomst en uiteindelijk vanwege de gevaarlijke situatie met het gezin naar is gevlucht, in bewijsnood verkeert en ingevolge het beleid als neergelegd in paragraaf B2/12.5 Vc 2000 dient te worden vrijgesteld van de verplichting gelegaliseerde bescheiden te overleggen, wordt overwogen dat hiervan niet is gebleken. Zoals verweerder in redelijkheid stelt kunnen asielerelateerde gronden niet worden meegewogen en is gesteld noch gebleken dat eiseres vanwege de regering van haar land niet meet in het bezit kan worden gesteld van een gelegaliseerd document.

De bijzondere voorwaarden waaronder een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met het verblijfsdoel 'verruimde gezinshereniging' wordt verleend, zijn nader uitgewerkt in artikel 3.24 Vb 2000 en paragraaf B2/8 Vc 2000.

Ingevolge artikel 3.24 Vb 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met gezinshereniging worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en a tot en met e, dan wel l, van de wet, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner, of het minderjarige kind, indien:

- a. de vreemdeling naar het oordeel van de minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de persoon, bij wie deze vreemdeling wil verblijven, en
- b. de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van de minister een onevenredige hardheid zou betekenen.

In het beleid inzake verruimde gezinshereniging, als neergelegd in paragraaf B2/8 Vc 2000, is opgenomen dat onder de reikwijdte uitsluitend de meerderjarige kinderen van de in Nederland gevestigde hoofdpersoon vallen, dat de verblijfsvergunning niet wordt verleend indien het kind niet feitelijk behoort of niet reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van de ouder en dat de familierechtelijke relatie tot degene bij wie verblijf wordt beoogd door middel van officiële gelegaliseerde bescheiden wordt aangetoond, tenzij een van de uitzonderingen genoemd in B2/12 van toepassing is.

De rechtbank is van oordeel dat eiseres niet in aanmerking komt voor de vergunning op grond van verruimde gezinshereniging, reeds nu niet is aangetoond dat eiseres feitelijk behoort of reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin van referent. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid overwogen dat eiseres niet in

aanmerking komt voor de vergunning, nu zij niet met officiële gelegaliseerde bescheiden heeft aangetoond dat sprake is van een familierechtelijke relatie tussen haar en referent. Zoals reeds hiervoor is overwogen, hetgeen niet wordt betwist, heeft eiseres geen officiële, gelegaliseerde en een in de Nederlandse rechtsorde erkende adoptiebeslissing overgelegd, zodat op grond hiervan niet is gebleken van een familierechtelijke relatie. De overgelegde gelegaliseerde geboorteakte toont evenmin een dergelijke relatie aan. Wat er ook zij van de uitleg die eiseres geeft voor de verschillende achternamen die zij en (het gezin van) referent hebben, het laat, zoals verweerder ook stelt in zijn verweer, onverlet dat de geboorteakte geen blijk geeft van een familierechtelijke relatie. De foto's van het gezin met eiseres en de stelling van eiseres dat zij feitelijk tot het gezin van referent behoort, nu zij sedert haar vijfde levensjaar in het gezin van referent is opgenomen en zij tezamen zijn gevlucht, maakt vorenstaande evenmin anders, nu het beleid vereist dat de familierechtelijke relatie door middel van officiële gelegaliseerde documenten wordt aangetoond. Voor zover eiseres van mening is dat zij, gelet op het feit dat zij herhaaldelijk heeft moeten vluchten binnen haar land van herkomst en uiteindelijk vanwege de gevaarlijke situatie met het gezin naar is gevlucht, in bewijsnood verkeert en ingevolge het beleid als neergelegd in paragraaf B2/12.5 Vc 2000 dient te worden vrijgesteld van de verplichting gelegaliseerde bescheiden te overleggen, wordt overwogen dat hiervan, zoals reeds hiervoor is overwogen, niet is gebleken.

Reeds nu zoals hiervoor is overwogen niet is aangetoond dat eiseres feitelijk behoort of reeds in het land van herkomst behoorde tot het gezin van referent, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat niet hoeft te worden gekeken of voldaan wordt aan de overige voorwaarden als neergelegd in artikel 3.24 Vb 2000, te weten of achterlating van eiseres van onredelijke hardheid is. De stelling van eiseres in beroep dienaangaande heeft derhalve geen bespreking.

Voor zover een beroep wordt gedaan op artikel 4:84 Awb, wordt overwogen dat dit beroep niet kan slagen, nu de criteria waaraan eiseres niet voldoet zijn opgenomen in een algemeen verbindend voorschrift, te weten artikel 3.14 en 3.24 Vb 2000, en artikel 4:84 Awb niet ziet op de toepassing van zodanig voorschrift.

Zijdens eiseres is voorts nog een beroep gedaan op artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van schending van het recht op gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM. Voor zover sprake is van 'family life' tussen eiseres en referent en zijn gezin, is er volgens verweerder geen sprake van inmenging. Evenmin acht verweerder in casu een situatie aanwezig waarin uit het recht op respect voor familie- of gezinsleven voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit om eiseres verblijf in Nederland toe te staan.

De rechtbank volgt dit standpunt van verweerder en is van oordeel dat verweerder afdoende heeft gemotiveerd waarom de afwijzing van de aanvraag om verlening van een mvv geen schending van artikel 8 EVRM betekent.

In artikel 8, eerste lid, EVRM is bepaald dat een ieder recht heeft op respect voor zijn familie of gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, het economisch welzijn, de bescherming van de

gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen.

Blijkens vaste jurisprudentie, hetgeen ook is weergegeven in beleid, neergelegd in paragraaf B2/13 Vc 2000, is geen sprake van inmenging in de uitoefening van het recht op familie en gezinsleven indien de bestreden beschikking er niet toe strekt de vreemdeling een verblijfstitel te ontnemen die hem tot uitoefening van het familie en gezinsleven in staat stelde. Aangezien het in dit geval gaat om een aanvraag om eerste toelating, is geen sprake van inmenging, hetgeen ook verder niet ter discussie staat.

Evenmin is sprake van zodanig bijzondere feiten en omstandigheden, dat uit het recht op het respect voor familie of gezinsleven voor verweerder de positieve verplichting voortvloeit om eiseres verblijf hier te lande toe te staan.

Ingevolge vaste jurisprudentie, hetgeen is neergelegd in voornoemd beleid, kan over familiërelaties tussen meerderjarigen de bescherming van artikel 8 EVRM slechts worden ingeroepen indien sprake is van "elements of further dependency, involving more than the normal emotional ties". Dat van een dergelijke band in dit geval sprake is, acht de rechtbank met verweerder niet aannemelijk gemaakt. De enkele stelling dat er wel degelijk is gebleken van elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen eiseres en referent, nu eiseres sedert haar vijfde levensjaar bij het gezin van referent verblijft en zij daardoor wordt verzorgd en het gezin samen is gevlucht, leidt niet tot het oordeel. Zoals verweerder ook heeft overwogen overweegt de rechtbank in dit verband ook dat hoewel referent geld naar eiseres overmaakt, niet is aangetoond dat eiseres thans niet zelfredzaam is en in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Dat zij in een kerk verblijft, maakt vorenstaande niet anders.

Gelet op het vorenstaande dient het beroep op artikel 8 EVRM te falen.

Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. F.C. Berg en in tegenwoordigheid van K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op 12 JUN 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat.

Afschrift verzonden: 12 JUN 2007

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 6 JUL 2007
ZAAKNR. 4657
AAN: 1
BEHANDELD: DD: 2007

Inzake /staat

Bijlage: 1